

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Drs J. van Andel, 's-Gravenhage; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Joh. C. Breen, Amsterdam; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Grosholte, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, Tiel; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr G. R. Kuiper, Haarlem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marnelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; Dr J. C. de Moor, Utrecht; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; Dr J. Thijss, Meppel; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland en Ned-Indië f9.— per jaar.
Advertentiën: 25 cent per regel.

INHOUD: Uit de Schrift: Niet kind blijven. (1 Cor. 13:11). — Kerkelijk Leven: De boodschap van Stockholm. Afzonderlijke huwelijksbevestigingen. Op dezelfde klip. Uitnodiging tot persdebat. Augustinus over het spreken van de slang. Calvijn over het spreken van de slang. Kuyper over het spreken van de slang. Bayne over het spreken van de slang. Gerijdder. Het allerjongste vinnis. — Boekbespreking. — Kerknieuws.

UIT DE SCHRIFT.

Niet kind blijven.

Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, was ik gezind als een kind, overleide ik als een kind; maar wanneer ik een man geworden ben, zoo heb ik teniet gedaan hetgeen eens kinds was.

1 Corinthie 13:11.

De apostel Paulus past in het besluit van het hoofdstuk der liefde de wet der natuurlijke levensontplooiing toe op de gemeente van Christus in haar geestelijken levensgang.

Het leven uit Christus was daar in Corinthie ontwaakt. De buitengewone geestesgaven, welke na het groote Pinksteren nog een tijd lang zich in de gemeente des Heeren openbaarden, waren aan de gemeente van Corinthie in wonderlijken overvloed geschonken. Maar nu was er in Corinthie een zekere zelfvoldaanheid en als wrange vrucht daarvan allerlei verdeeldheid in partijschappen, naar Paulus, naar Apollos, naar Céas, zelfs naar Christus genoemd. Bewijs, dat overvloed van geestesgaven kan gepaard gaan, met een terugwijken van de heilige liefde, zonder welke de heiligste gaven waardeloos worden.

Het kind is voldaan met kind te zijn. En nu weet ieder, wat er van wordt, als een kind onder wordt maar in grootte en ontwikkeling, naar lichaam en geest, kind blijft. Het wordt geen man, maar blijft toch ook niet kind. Het wordt een oud mannetje, caricatuur zoowel van wat het was, als van wat het had moeten worden.

Dat gevaar dreigde nu de gemeente van Corinthie. De levensgroei scheen stil te staan. Men vergat, dat al onze kennis ten deele is en ons profetieeren ten deele. Men groeide niet naar het volmaakte, als hetgeen ten deele is, zal worden te niet gedaan. Niet kind willen blijven! Groeien tot man!

* * *

Ja, als wij, grooten, ons gróót wanen, zoo groot, dat we ons met anderen meten, wie wel de grootste en de meeste is in het koninkrijk der hemelen... dan komt Jezus, en neemt een kind, dat hoog naar Jezus óprijkt en naar wie Hem omringen. En dan ziet de Heiland naar ons met Zijn klare oog en zegt zoo onontkoombaar ernstig: „Indien gij, my, u niet verandert en wordt gelijk de kinderen, ge zult het koninkrijk der hemelen niet eens binnengaan!”

Wat in ons moet leven en moet blijven leven, is de eenvoud, de schuchterheid, de ontvankelijkheid, de ongekunsteldheid van een kind. Onze natuurlijke hoogheid, ons gróót-denken-van-ons-zelf, zou ons buiten het koninkrijk houden.

Tenietdoen hetgeen eens kinds is, wil dan ook niet zeggen, dat ge het woord van den Heere Jezus nu maar moet wegstrepen, is het niet uit uw bijbel, dan toch uit uw geloofsbewustzijn en geloofswerkzaamheid. Integendeel! Eer er van opwassen sprake kan zijn, moeten we sterven aan ons zelf. En alleen wie sterft, die leeft. Die leeft als een kind! De man moet kind worden!

Maar dat kind moet weer groeien tot man! Het mag niet kind blijven! En dat is nu geen cirkelgang! Zoodat er eigenlijk niets gebeurt! Neen, dit is juist de heilige levensactie. De man sterven tot kind! Het kind uitgroeien tot man!

De oplossing van de schijnbare tegenstrijdigheid ligt immers hierin, dat een waarachtig Christen een tweemensch is. Hij moet sterven — en leven. Afgebroken worden — en opnieuw gebouwd. Uitgerooid worden — en opwassen. Ondergaan — en opstaan. Kind worden — man worden!

* * *

Neen, het is niet goed, wanneer we blijven, wie we werden, toen we voor het eerst kinderlijk ons tot den Heere hebben gewend en het leven uit Hem in ons wakker werd. Zóó kan het niet blijven. Zóó mag het niet blijven. Wast op in de genade en kennis van onzen Heere en Zaligmaker Jezus Christus.

Het is goed, zoo we ons kunnen herinneren, wanneer voor het eerst het evangelie tot ons kwam met Gods eigen stem voor ons eigen hart. Maar we kunnen op het vroegere niet teren. Het Woord des Heeren moet telkens nieuw voor ons zijn, het brood des levens telkens versch. Het meest smakelijke brood wordt op den duur oudbakken en onverteerbaar.

Het is goed, zoo we ons kunnen herinneren, wat het eerst is geweest ons eigen gebed, waarin ons hart bewust tot den Heere naderde. Maar er moet groei zijn en het deugt niet, als we jaren aan een oud, zelfde gebed blijven bidden.

Onze kennis van den weg der zaligheid moet, naarmate we ouder worden, zich verdiepen tot levende bezonkenheid, minder aangeleerd, méér persoonlijk, onvervreemdbaar zielsbezit.

Ons overgeleverd geloof, als toeleiding en voorbereiding menigmaal onmisbaar, moet zich in de levensontplooiing al meer verrinnen tot persoonlijke, bewuste gemeenschap met den Heere!

Het is goed, dat we spreken als een kind, gezind zijn als een kind, overleggen als een kind — zoolang we althans nog kind zijn.

Maar het kind moet groeien tot man, tot vrouw, tot mensch. Dat is de regel Gods. Uitgegroeid zullen we pas zijn, als het volmaakte zal zijn gekomen, waarin we zullen kennen, gelijk ook wij gekend zijn.

Naar dat volmaakte moeten we hééngroeien.

Ons kinderlijk spreken wordt gebrabbel, onze kinderlijke gezindheid: kinderachtigheid, onze kinderlijke overleggingen: klein bekrompen gedoe... wanneer we geen kind meer zijn.

G. R. K.

KERKELIJK LEVEN.

De boodschap van Stockholm.

Het Wereldcongres van Stockholm heeft een „Boodschap aan alle Christenen” doen uitgaan. Deze boodschap is — die lof mag er zeker niet aan worden onthouden — een meesterlijk stuk.

Door enkele sprekende passages, welke erin voorkomen, vormt zij in zekeren zin een tegenstelling met vele redevoeringen, welke er werden gehouden.

Zij kan het humanistisch karakter van het congres, dat wij moesten veroordeelen, niet veranderen. Trouwens, in haar overheerscht het humanistische timbre.

Maar een paar zinsneden doen ons toch bijzonder sympathiek aan.

B.v. deze:

„Wij erkennen, dat de wortel van alle kwaad ligt in de menschelijke ziel en daarom leggen wij weer den nadruk op onze overtuiging, dat deze ziel zich moet overgeven aan den heiligen en hoogen wil Gods. Wiens dienst volkomen vrijheid betekent. Zelfs christelijke ideeën en idealen kunnen de wereld niet helpen, als zij gescheiden zijn van hun persoonlijke bron in den Vader onzes Heeren Jezus Christus en indien zij zeiven niet verwerkt zijn in het persoonlijke leven van den geloovige.”

En niet minder:

„Onder het kruis van Jezus reiken wij elkander de hand. De Goede Herder moet sterven om de verstrooide kinderen Gods te verzamelen. In den gekruisigden en verzezen Heer alleen ligt 's werelds hoop.”

Nu willen wij ook hierbij geen oogenblik de nuchtere werkelijkheid vergeeten.

De deelnemers aan dit Congres waren voor een belangrijk deel modernistische theologen.

Dat is juist een van de smetten, welke deze vergadering aankleefden, en welke deelneming van werkelijk belijdende kerken (of wil men: belijdeniskerken) al bij voorbaat onmogelijk maakte.

Het is bekend, hoe veel modernistische theologen zich bij voorkeur van orthodoxe termen bedienen of er zich anders gemakkelijk bij neerleggen.

Doch zij geven er een anderen inhoud aan.

Wanneer dan ook bovengeciteerde passages hun goedkeuring hebben weggedragen, betekent dit niet, dat de afgevaardigden van het Congres daarover eenstemmig dachten.

Zelfs modernisten spreken van den gekruisigden en opgestanen Heer.

Innerlijke eenheid drukt deze formule dan ook niet uit.

Niettemin ligt er iets merkwaardigs in, dat modernisten, als zij zich tot het volk wenden, eigenlijk de orthodoxe terminologie niet kunnen missen.

Bewust of onbewust erkennen zij daardoor de orthodoxie als hun meerdere.

Dat de modernisten op het Congres ook dit deel van de Boodschap hebben geaccepteerd, moet zeker worden toegeschreven aan hun elastischen nittelegkunde, maar houdt tevens een compliment voor de orthodoxie in.

Dit geldt evenzeer van een uitspraak als „Eigen-dom moet als een rentmeesterschap beschouwd worden, waarvan rekenschap aan God moet worden afgelegd”.

Nog eens: de waarde van deze zinsneden mag niet overdreven worden. Een aanhanger van de Ritschlaansche theologie, de theologie, die van het humanisme is doorzuurd, kan ze zonder bezwaar onderschrijven. Ze maken ook het feit, dat het Congres zoo goed als geheel was gewijd aan den mensch en zijn idealen voor het Diesseits niet ongedaan.

Maar het aangename van haar klank ontveinen we niet, al zijn we uitteraard met klanken niet tevreden.

Overigens hopen we, dat dit Congres nog indirect, door de kennismaking van hen, die onverkort de waarheid Gods belijden, en uit onderscheiden werelddeelen kwamen, zegenrijke gevolgen zal hebben.

Als ontmoetingsplaats blijft zulk een Congres, niet voor onze kerken natuurlijk, maar voor particulieren, altijd van belang.

Afzonderlijke huwelijksbevestigingen.

Uit de Gereformeerde leer van het genadeverbond vloeit voort, dat de kerk bij de huwelijksluiting ongemeen belang heeft.

Het zou normaal zijn, wanneer het gevoelen van dit belang zich uitte in belangstelling.

Dit is echter in den regel niet het geval.

Hoewel de huwelijksbevestiging bij ons plaats vindt in een Dienst des Woords, is de opkomst van de gemeente meestal gering.

In grootere kerken gebeurt het wel, dat er zelfs geen twee ouderlingen bij tegenwoordig zijn om toezicht te houden op de leer.

Behalve de naaste verwanten en goede kennissen, komt soms geen enkele belangstellende de kerkdeur binnen.

Het gevoel van ongezelligheid, van kilheid, dat een holle ruimte met een handje vol menschen erin, over iemand brengt, valt ten slotte nog te overwinnen.

Maar het besef, dat wij hierin toch zeker al zeer ver beneden het ideaal blijven, niet.

Wij staan hier voor iets abnormaals in ons kerkelijk leven.

Hoe hierin normaliseerend te werken, mag wel een pijnlijke vraag heeten.

Dat zal ook de commissie, welke door de classis Hallum benoemd werd om te rapporteeren over de kwestie, hoe meerdere belangstelling van de zijde der gemeente bij kerkelijke huwelijksbevestigingen kan worden verkregen, wel ondervinden.

In sommige streken van ons land bestaat of bestond althans tot voor korten tijd de gewoonte